

Jenei Gyula
VAKAJTÓ, VAKÉLET

a mozinál átvágok a patika felé. valaki rám köszön, kérdez is. beszélgetni akar, de intek, hogy sietek. majd legközelebb. reggel elutazik a lány, akivel élek, pár napra, talán a szüleihez. bekanyarodom a mirhó-közbe. késő április, erőszakos orgonaszag. itt mindig tavasz és mindig orgonanyílás lesz. kicsit giccses. vagy csak ritkán járok erre, miután elköltözöm, miután bezár a pékség, s hajnalonta nem leng cipőillat a csatorna felett. elhagyom a kanálist. sietnék, de nem tudom, merre vegyem az irányt, hová menjek először. pillanatra megtorpanok, perc lesz belőle. tanakodom magamban. mintha nem is lenne olyan fontos egyik sem. később, holnap, esetleg holnapután elmegyek, beköszönök, megnézem, megcsinálom, elintézem. vagy tán mégis jobb nem halogatni, hanem túl lenni rajta gyorsan. ma nincs otthon a lány, úgyszintén otthon, gondolom majd, végül csak hazafelé indulok. átvágok utcákon, csupasz kis tereken. némelyik szinte ismeretlen. mintha másik városban járnék, másik időben. pedig addigra belakom a helyet: a mozi, az ismerős étterem. a park mögött a második utcában akárha gyerekkorból otthonos épület: hosszú, nagyon hosszú ház. sárga falát az egyik oldalon nem törik meg ablakok. persze, hiszen ez a hátulja, a végén mégis vasajtó. téglajárda vezet hozzá. mintha változna a kép, más szögből látom az egészet. állok a bejárat előtt, fentről süt a nap, szinte merőlegesen. valószínűleg ez áprilisban, és mégis. az ajtó hatalmas, mögötte a másik, az üveges, függönyös. de ha otthon leszünk is, a kintit legtöbbször bezárjuk, mert nincs kert, udvar; közterületre nyílik a lakás. dugnám a lyukba a kulcsot, ám nem akar beakadni az istennek sem, hiába próbálkozom egyre idegeesebben. odahajlok a zárhoz, és nem látok lyukat,

csupán egy zár formájú fényes felületet a kilincs alatt. de abba nem lehet beilleszteni semmilyen kulcsot. mint egy vakablak, olyan. nem értem, és megijedek. vagy talán nem is ijedtség ez még, csak csodálkozás, tehetetlenség. mintha lelassulna az idő, s a pillanatok lomhán követnék egymást, ahogyan megállni készülő tehervonat vagonjai. megmarkolom a kilincset. rángatni kezdem, egyre vadabbul rángatom, míg engednek az elemek, és a kiszakadó kinti mögött nem lesz belső ajtó. csak fal. málladozó, rózsaszín fal. hatalmas, egybefüggő, minthogyha sosem lett volna ott bejárat. vakajtó, vakélet. mintha tévedés lenne minden – s akkor belém nyilallik valami ordító, állati félelem.

Gaál József: Capola Herma